

tuïtes cada tarda de ioga, cuina, manualitats, llenguatge de signes, escriptura i, evidentment, de teatre.

De dilluns a dissabte, durant tot l'any, quan pleguen del centre de treball, vénen directes cap al centre, molt contents, perquè es reuneixen amb els seus amics i fan el que els agrada.

Totes les activitats són gratuïtes, no vull que cap noi o noia discapacitat psíquic es quedi fora per qüestió de diners. Naturalment, i com és obvi, aquesta situació ens porta a lluitar molt més amb les administracions, però mantenim la seguretat que ningú en queda exclòs.

A més, el projecte inclou que un membre de l'equip de voluntaris es traslladi a les poblacions on hi ha demanda i dificultat per arribar a la nostra seu de la Bisbal. Així doncs, a més de les trobades diàries a la Bisbal anem a:

- Palamós: Centre Cívic, tots els dimecres; 9 usuaris
- Sant Feliu de Guíxols: Centre Cívic Vilartagues, cada dijous; 18 usuaris
- Palafrugell: Can Genís, els dilluns, dimecres i divendres; 12 usuaris
- Calonge: pis de l'Ajuntament, cada 15 dies; 4 usuaris
- La Bisbal: la nostra seu, de dilluns a dissabte; 20 usuaris

La Disco-Tramp

Quan en Francisco tenia 5 anys va començar a ballar; cada vegada que escoltava qualsevol tipus de música, començava a moure el cos. Demanava que el pugéssim a sobre la taula, ell ballava i des-

prés l'aplaudíem. Aquest gust pel ball ha continuat. Ha fet un curs de sevillanes, i ara es posa música i balla ell sol a casa.

Fa uns mesos, en Fernando, un voluntari de l'associació, va suggerir que seria molt bo que existís una discoteca especial, ja que, com en Francisco, tots els seus companys comparteixen la mateixa afició pel ball. Quan vaig sentir la proposta em vaig adonar que en Fernando acabava de fer diana. Li vaig dir que ho fariem, que buscaríem els aparells necessaris, i l'endemà en Fernando ja li havia posat el nom: la Disco-Tramp.

Fa quatre mesos la vàrem inaugurar. L'obrim cada primer diumenge de mes, i un autocar recull els nois i noies del Baix Empordà. L'horari és de 5 a 9. Amb el preu simbòlic de l'entrada es paga l'autocar i part de les despeses.

Aquí tenen l'oportunitat de trobar-se tots els usuaris de l'associació, ja que d'una altra manera és impossible; es troben els nois i noies de Palamós, Sant Feliu, Palafrugell, Verges, Vulpellac, Calonge, Platja d'Aro, etc. S'ho passen d'allò més bé, perquè la música i la marxa no paren ni un moment. Tots vénen amb la seva millor roba, abans de venir han anat a la perruqueria i, és clar, alguns vénen de la mà de la seva parella. Dubto que hi hagi una discoteca on es respiri més alegria que a la Disco-Tramp.

Intentem cobrir un espai buit: l'espai del reconeixement i de la felicitat, un dret de tothom. I espero que d'aquí a pocs anys, el fet que les persones discapacitades psíquiques gaudeixin d'oportunitats en totes les àrees de la vida sigui d'allò més normal.

Maïte Cobos

Isabel Solé

Treballadora de la Cooperativa

VA NÉIXER A OLOT EL 1968.

Treballa al viver del CET de La Fageda, SCCL.

On vius, Isabel? Visc amb els meus pares, en una casa de pagès a prop de les Preses.

Tens més germans? Sóc filla única. Vivim tots tres sols.

Quan vas començar a estudiar?

De ben petita vaig anar a estudiar a l'escola de les Preses. Vaig acabar l'EGB a l'escola Verntallat. No he anat més enllà en els estudis, però.

I què vas fer aleshores?

Com que vaig repetir algun curs, gairebé em vaig posar a treballar en sortir de l'escola. Vaig començar en un hostel del poble. Hi feia feines de la casa. Al cap d'un o dos anys vaig anar a treballar a la fàbrica de cartró on el meu pare era empleat. Tampoc no hi vaig durar gaire. Els amos em deien que no rendia prou i s'acabava el contracte. Recordo que també vaig treballar en un bar del barri de Pequín a Olot, en un restaurant que és a prop de Sant Privat d'en Bas. Durant anys també vaig estar fent feines a cases del poble.





Quan vas començar a treballar a La Fageda?

Va ser fa 5 o 6 anys. Primer vaig estar a la fàbrica de iogurts i ara estic al viver.

Quina feina t'agrada més?

La del viver és més atractiva perquè vas variant les ocupacions: sembro pins i aglans, repico, a l'estiu arrenco herbes, faig palets per quan vénen a comprar-ho... També m'agrada poder treballar a l'aire lliure.

O sigui que estàs contenta a La Fageda?

Sí, ara hi estic molt bé, però vaig entrar-hi forçada.

Què va passar?

Va passar que jo havia fugit de casa. En el bar on treballava vaig conèixer un noi, i jo, que era el primer cop a la vida que sortia amb un noi i que anava en cotxe, vaig quedar totalment encaterinada. Vàrem marxar a viure junts a Lleida. No treballàvem cap dels dos. Jo no volia que ningú em trobés i per això els meus pares estaven desesperats. No sabien on era, fins que em van trobar els

Mossos o no sé qui... Vaig patir molt, perquè no sabia a qui acudir, no tenia ningú, no sabia què passava...

I quan vas venir a parar La Fageda?

Després de tot això em varen dur a La Fageda. Jo estava bastant traumatitzada.

I ara com estàs?

Aquests anys a La Fageda han sigut com «tornar nova». Aquí puc parlar amb la gent i tinc amics i amigues... Per a mi tot ha canviat. M'agrada la feina que faig. També entenc millor els pares i estic contenta perquè puc estalviar. Em va alegrar molt que aquest any m'apugessin el sou, molt més del que em pensava! Ara per exemple he hagut d'anar al dentista i és força car. També m'agrada anar de colònies amb la gent de la cooperativa. Tinc més ganes de sortir i de fer coses...

T'agrada sortir?

Home, ara m'ho passo bé perquè puc anar a la discoteca o al pub. El teatre i el cinema no m'agraden gaire. Prefereixo coses més



mogudes... Espero poder-me casar més endavant. M'agrada anar amb un noi, però que sigui en sèrio...

Mai t'has vist diferent dels altres?

Abans sí, perquè no sabia què em passava. Ara, cada cop aguanto més la gent. Abans fugia o reaccionava fort. Ara també prenc menys medicació.

Com ho has fet per sortir-te'n?

M'ha anat molt bé poder parlar amb la Carme. Ella m'escolta i entén molt bé el que em passa. M'agrada quan xerrem. Perquè sempre hi ha conflictes o problemes que necessito parlar.

I a casa què fas?

Jo em faig el menjar, arreglo l'habitació i ajudo els meus pares en tot el que puc. Abans tot ho feia la meva mare. Ara els meus pares ja són força grans. A la meva mare fa poc la van operar de vida o mort. Encara que ells tenen una pensió, si puc també els dono un cop de mà amb els meus cèntims. Des que treballo a La Fageda els meus pares em fan més cas, també quan parlo a soles amb ells.

Quin desig tens per al futur?

M'agradaria trobar la persona que jo voldria que fos, que a vegades no és. Ja sé que és difícil...

Isabel Solé Casals

Oscar de la Rica

Amb bicicleta adaptada

L'adaptació de l'entorn

Quin esforç trencar barreres... D'acord, una persona amb qualsevol discapacitat pot esforçar-se i responsabilitzar-se de la seva discapacitat, però, ¿què hi ha del medi? Què hi ha de l'entorn per tal de facilitar aquesta integració? Cal que la societat també trenqui barreres, integrar la diferència i donar espai a la diversitat.

Gironins que trenquen barreres

L'Oscar és un noi de 23 anys que treballa en el Centre Especial de Treball de la Fundació Altem, al servei de manipulats. Actualment viu amb la seva família a Figueres.

És una persona amb discapacitat intel·lectual, amb necessitat de suport intermitent, i discapacitat física, amb hemiparèsia dreta i paràlisi cerebral mixta.

Des del maig de 2002 treballa al Centre Especial de Treball en el servei de manipulats de la fundació, en una màquina ideal per a les seves capacitats. Normalment ve a treballar amb el transport adaptat, però quan li ve de gust i fa bon temps arriba amb una bicicleta adaptada. Normalment les bicicletes tenen el fre de darrere a la part dreta. L'Oscar no té mobilitat en aquesta part i s'ha canviat els frens de costat.

Testimoni

Com se't va acudir adaptar la bici? D'on vas treure la idea?

Si fes servir el fre de davant se m'aixecaria la roda de darrere i donaria la volta. No m'ho va dir ningú, ja ho sabia. L'altra bici que tinc és de pastilla i ho vaig demanar al mecànic perquè sabia que no era molt difícil fer-ho, però amb aquesta altra dubtava que m'ho fessin, perquè és de fre de disc. Ho vaig preguntar i m'ho van fer.

On ho has fet?

A la botiga on he comprat la bici. El mecànic d'aquesta botiga m'ho va fer.

Et va costar dir-l'hi, al mecànic?

No, perquè ja m'ho havia fet altres vegades.

Et va ajudar algú?

Vaig anar a la botiga a veure les bicis tot sol. Quan vaig saber els preus em va ajudar la meva mare. La meva germana va mirar preus a Girona. Finalment vam comprar-la a Figueres. Per demanar l'adaptació ho vaig fer sol.

Com t'ha influït en la teva vida tenir un mitjà de transport adaptat?

Em permet moure'm més. Em va molt bé.

Tens alguna altra cosa adaptada?

No, només tinc les dues bicis.

